

РЕШЕНИЕ

№ 37504

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 83 състав, в
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разглежда дело номер **6071** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно- процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.56 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).
Образувано е по жалба на С. В. Б. от [населено място], СО, подадена чрез адв. Х. П. - САК срещу Заповед за отказ за снемане на полицейски регистрации, извършени на основание чл.68, ал.1 от ЗМВР на ВПД Директор на ГДНП, изх. №3286з-1105/23.03.2026 г.
В жалбата се сочи, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, излагат се подробни съображения. Прави се позоваване на Директива № 2016/680 и на Решение № C118/2021 г. на СЕС и на чл. 4, § 1, б. Б и б. В от Директива 2016/680. Твърди се, че полицейският орган не е изследвал обстойно и прецизно въпроса относно необходимостта от продължаване на съхранение на тези данни, независимо, че е настъпила реабилитация. Позовава се на съображение 26 от Директива 2016/680, което изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. От съображение 34 прави извод, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципни положения намират израз в член 5 и член 13, параграфи 2 и 3 от директивата, съгласно които се предвиждат срокове за съхранение и периодична проверка на необходимостта от съхранение на лични данни. Соци, че националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл. 68, ал. 6 ЗМВР и сред тях не е предвидена възможност за снемането й, но при съпоставка между правото на ЕС и българското право в областта на полицейската регистрация и

обработката на лични данни за целите ѝ, СЕС достига до извод, че не е допустима подобна национална правна уредба и че тя противоречи на принципите на Директива ЕС 2016/680. Пзовава се на Решение № С118/2021 г. на СЕС. Твърди, че в хода на административното производство ответникът не е изложил аргументи, от които да се достигне до извод, че съхранението на данни на жалбоподателя, почти 10 (десет) години след регистрацията му, все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани. Сочи също така, че така посочените срокове не са преценени дали са подходящи в съответствие с чл. 4, параграф 1, букви „В“ и „Д“ от Директивата в светлината на чл. 52, параграф 1 от Хартата за пропорционалност на всяко ограничаване на правата. Сочи, че правното основание за извършване от страна на полицейските органи на полицейска регистрация, така както е дефинирано с разпоредбата на чл. 68, ал. 1, изр. първо ЗМВР касае "лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер", и прави извод, че само наличието на други предявени на лицето обвинения за извършени престъпления от общ характер може да служи като основание да бъде отказано заличаване на полицейска регистрация. Моли да се отмени заповедта и преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане и произнасяне по същата, съгласно действащото национално законодателство и правото на ЕС. Моли се за съдебни разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят С. В. Б., се представлява от адв. П. който поддържа жалбата и моли за уважението ѝ. Претендира разноски.

Ответникът, ВПД директор на Главна дирекция "Национална полиция" – МВР, редовно призован, не изпраща представител. Постъпила е писмена защита от ГДНП, в която се твърди, че оспорената заповед е мотивирана, обоснована, издадена от компетентен орган, при спазване на материалния и процесуалния закон. Не са налице основанията за снемане на полицейската регистрация, поради което моли да се отхвърли жалбата. Претендират се сторените по делото разноски. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП не прави искане за конституиране като страна и не изпраща представител.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени доказателствата по преписката и служебно на основание чл.168, ал.1, вр. чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

Между страните е безспорно от фактическа страна, а се установява и от данните по преписката, че С. В. Б. е подал искане с вх. № 338300-3242/31.03.2025 г. по описа на 08 РУ-СДВР, с което е поискал снемане на полицейска регистрация съгласно чл.18 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация.

Органът е установил следните полицейски регистрации по смисъла на чл. 68, ал. 1 от ЗМВР:

- № 5802 от 18.09.2015 г. по описа на 07 РУ - СДВР, за деяние по чл. 195, ал. 1, т. 3 от НК, по досъдебно производство (ДП) № 2499/2015 г. по описа на 07 РУ - СДВР;

- № 5186 от 07.12.2015 г. по описа на 08 РУ - СДВР, за деяние по чл. 325, ал. 1 НК, по ДП № 716/2015 г. по описа на 08 РУ - СДВР;

- № 5486 от 07.07.2017 г. по описа на 08 РУ - СДВР, за деяние по чл. 198 от НК, по ДП № 849/2017 г. по описа на 08 РУ - СДВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 29 ЗМВР - администраторът на лични данни, обработвани в информационните масиви на МВР е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Страните не спорят, че в тази връзка е издадена Заповед № 81213-267/10.03.2015 г., с която министърът на вътрешните работи е оправомощил директора и заместник -директорите на ГДНП да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация,

По искането е издадено Заповед за отказ за снемане на полицейски регистрации, извършени на

осн. чл.68, ал.1 от ЗМВР на ВПД Директор на ГДНП, изх. №32863-1105/23.03.2026 г. Отказът е мотивиран с това, че прекратяването на делата при сключване на споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително при реабилитация.

Приел е, че изтеклият период от време от извършване на последното от престъпленията - през 2017 г. както и от настъпилата през 2023 г. реабилитация на лицето до настоящия момент, не е голям. Приел е също, че в случая е налице необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, включително при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност по чл. 8, ал. 1 от ЗМВР, осъществявана на основание чл. 6, ал. 1, т. 1 от същия закон. Данните са необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото. Позовал се е на мотивирано предложение от директора на СДВР за отказ за снемане на процесните полицейски регистрации.

Поради това на основание чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, чл.21, ал. 1 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, приета с ПМС № 336/24.10.2014 г. и Заповед № 8121з267/10.03.2015 г. относно оправомощаване длъжностни лица за издаване на заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация и предвид Съображение 27 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета и Съображение 54, 55, 61. 66 и 68 от Решение на съда на ЕС (голям състав) от 30 януари 2024 г. по дело № С-118/22 г., е отказал снемането на полицейски регистрации № № 5802 от 18.09.2015 г. по описа на 07 РУ - СДВР, № 5186 от 07.12.2015 г. по описа на 08 РУ - СДВР и № 5486 от 07.07.2017 г. по описа на 08 РУ - СДВР, извършени на С. В. Б., ЕГН [ЕГН].

По делото като част от административната преписка е приложена справка от ЕИСПП, от която се установява, че срещу лицето С. В. Б. няма образувани нито наказателни, нито административни производства след осъжданията му през 2015 г., 2016 г. и 2019 г.

От представената електронна справка за съдимост се установява, че жалбоподателят е реабилитиран на 22.08.2023 г. със съдебна реабилитация по чл.87 от НК.

При така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 АПК по реда на чл. 168, ал. 1 АПК, формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, и е насочена срещу годин за оспорване административен акт. Обжалваното решение е връчено на жалбоподателя на 17.04.2026 г., а жалбата е подадена на 07.05.2026 г. в деловодството на ответника, но с дата на пощенското клеймо 29.04.2026 г. /л.16 и л.135/, поради което следва да се приеме, че е в срок. По тези съображения съдът приема, че жалбата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, като съображенията за това са следните:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия съгласно чл. 29 ЗМВР, според която разпоредба администратор на лични данни е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Последният е оправомощил директора ГДНП със Заповед № 8121з267/10.03.2015 г. да

издава на заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация.

Съдът намира, че в конкретния случай оспорената заповед се явява немотивирана и постановена при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила по АПК, поради което следва да бъде отменена.

Заповедта е издадена в предвидена от закона писмена форма, но не е спазено е изискването на чл. 19, ал. 4, т. 2 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, като е изготвено предложение за отказ за снемане на регистрацията от структурата на МВР, извършила полицейската регистрация /17/, което не съдържа никакви мотиви. В предложението се съдържа информация за полицейските регистрации и предложение да не се снемат полицейските регистрации по тях, но не и мотиви за това, с което е нарушена процедурата по издаване на оспорената заповед, съгласно чл.146, т.3 от АПК.

На следващо място по своята същност полицейската регистрация е вид обработване на лични данни на лицата, което се осъществява при условията на ЗМВР и без тяхното съгласие. Тя помага на полицейските органи да извършват дейностите по чл. 67 от ЗМВР – по предотвратяване, пресичане, разкриване и разследване на престъпления, като данните от полицейската регистрация на лицата, съобразно чл. 27 от ЗМВР, могат да се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Предпоставките за снемане на полицейска регистрация са изчерпателно изброени в разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР /в относимата редакция/. Както е посочено в оспорения административен акт, действително реабилитацията и прекратяването на делото при сключването на споразумение, не са сред изчерпателно изброените основания за снемане на полицейска регистрация, според разпоредбата на чл. 68, ал. 6 ЗМВР.

При съпоставка между Правото на ЕС и българското право в областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, с решение от 30.01.2024 г. по дело C-118/2022 г. на СЕС, съдът приема, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Член 5 от Директива 2016/680 задължава държавите членки да предвидят подходящи срокове за изтриването на лични данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им, както и процедурни мерки за гарантиране на спазването на тези срокове. Подобно изискване обаче не е изпълнено, като единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

Съхранението от полицейските органи на лични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, до смъртта на субекта на данни, включително, когато той е реабилитиран, се отнася до обработване на лични данни, отговарящи на цели, които

съгласно чл. 1, § 1 от Директива 2016/680 попадат в приложното поле на тази директива. Сред принципите, свързани с обработването на лични данни въведени в Директива 2016/680 е, че държавите членки гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват (чл. 4, § 1, буква в) от директивата). Според т. 41 от Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело C-118/2022 г. тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на "свеждане на данните до минимум", който дава израз на принципа на пропорционалност. Според чл. 4, § 1, буква д) от Директива 2016/680 държавите - членки трябва да гарантират, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.

При административното производство по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, административният орган трябва да извърши проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането, но тази проверка освен предвидените действия в чл. 19 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя - субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл. 68, ал. 6, т. 1 - т. 5 от ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация, но и на по-широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри.

Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т. 67 вр. т. 62 и т. 69 от решението по дело C-118/2022 г. на СЕС), но в контекст на баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението им вече не е необходимо. Отказът за снемане на полицейска регистрация след реабилитация е незаконосъобразен според чл. 68, ал. 6 от ЗМВР и Директива (ЕС) 2016/680, ако не е извършена проверка за необходимостта от съхранение на данните в съответствие с чл. 4, § 1, б. "в" и "д" от Директива 2016/680.

В оспорената заповед е посочено най-общо, че е налице необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, включително при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност по чл. 8, ал. 1 от ЗМВР, осъществявана на основание чл. 6, ал. 1, т. 1 от същия закон, като данните са необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото. Ответният орган обаче не е обосновал по какъв начин съхраняването на данните на жалбоподателя ще установи връзки между различни разкрити престъпления, кои конкретно разкрити престъпления, нито е посочил как тези данни ще доведат до превенция на деяния.

По делото няма данни, за извършени от жалбоподателя други престъпления след датата на полицейската регистрация, нито данни да е ангажирана административнонаказателна отговорност на лицето. Ответният орган само е посочил извършените от С. В. Б. престъпления, без да извърши анализ относно личността на жалбоподателя, както и миналото или профила му. Не е обсъден и периодът, който е изминал от извършване на деянието, за което е осъдено лицето, нито периодът от изтърпяване на наказанието до датата на подаване на искането за снемане на полицейската регистрация. Липсва анализ и оценка, както и извършване на проверка от органа, дали съхранението на данните все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани.

Липсват релевантни мотиви, както и доказателства в подкрепа на извода, че полицейска регистрация, все още е необходима за целите, за които е създадена. Органът е следвало да прецени дали съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, като при произнасянето си е следвало да съобрази и всички събрани по преписката данни конкретно за лицето, а не общо и бланкетно предвид генералната превенция. Следвало е да се прецени възрастта на заявителя, възрастта, на която е извършил деянието, неговото поведение оттогава (социална интеграция), неговата личност, в периода след осъждането, представлява ли по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред, реабилитацията.

Така, при постановяване на заповедта, административният орган не е извършил дължимата проверка за личността на жалбоподателя, не са отчетени и относими обстоятелства. При събиране и преценката на доказателствата административният орган е нарушил разпоредбите на чл. 35 и чл. 36, ал. 3 от АПК, като не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, не е обсъдил всички доказателства, включително и тези, представени от С. В. Б. със заявлението му за снемане на полицейска регистрация.

В този смисъл са: РЕШЕНИЕ № 8000 ОТ 15.07.2026 Г. ПО АДМ. Д. № 3307/2026 Г., V ОТД. НА ВАС; РЕШЕНИЕ № 8031 ОТ 15.07.2026 Г. ПО АДМ. Д. № 4362/2026 Г., V ОТД. НА ВАС; РЕШЕНИЕ № 9756 ОТ 14.10.2025 Г. ПО АДМ. Д. № 5449/2025 Г. НА ВАС; РЕШЕНИЕ № 5669 ОТ 30.05.2025 Г. ПО АДМ. Д. № 1511/2025 Г. НА ВАС.

Изложеното налага извода, че обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в решението. Следва да се изготви мотивирано предложение от ръководителят на структурата на МВР, която е извършила регистрацията, съгласно по чл. 19, ал. 4, т. 2 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация. Следва да съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г., на СЕС, като конкретно извърши преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано и изминалото време, е все още необходимо съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани, и дали толкова продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя.

Предвид изхода от спора, основателно е своевременно направеното искане за присъждане на сторените от жалбоподателя разноски в размер на 300,00 евро адвокатско възнаграждение и 5,11 евро – държавна такса.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, АССГ, 83-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. В. Б. от [населено място], Заповед за отказ за снемане на полицейски регистрации, извършени на основание чл.68, ал.1 от ЗМВР на ВПД Директор на ГДНП, изх. №3286з-1105/23.03.2026 г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на Главна дирекция "Национална полиция" за ново произнасяне по искане с вх. № 338300-3242/31.03.2025 г. по описа на 08 РУ-СДВР, подадено от С. В. Б. съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Национална полиция" да заплати да заплати на С. В. Б., ЕГН [ЕГН], сумата от 305,11 евро /триста и пет евро и единадесет цента/, представляваща разноски по делото

за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.